

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v trestnej veci odsúdeného **F. S.** o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 21. januára 2014, sp. zn. 1Ntok 2/2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **F. S.** **sa zamietla.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného F. S. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1T 26/01, ktoré sa skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom z 12. marca 2002 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2002, sp. zn. 6To 36/2002, pretože nezistil podmienky obnovy podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu hneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí v konaní o obnove podal sťažnosť odsúdený **F. S.** s odôvodnením, že „nie je vinný v takej miere, ako bol odsúdený a trest voči nemu považuje za likvidačný. Takýto trest mu neprospieva, ale mu pohoršuje“.

V písomných dôvodoch v podstate bližšie poukázal na to, že trest odňatia slobody, ktorý vykonáva je pre neho i po rokoch strávených vo väzení neprimerane prísny, i keď si je

vedomý, že sa dopustil trestnej činnosti krátko potom, čo sa vrátil z výkonu trestu za obzvlášť závažnú trestnú činnosť (vraždy).

Teraz vykonávaný trest mu pre jeho prísnosť nedáva nádej, že v budúcnosti bude riadne žiť. Navrhol preto vyhovieť jeho žiadosti a povoliť obnovu konania vo výroku o treste.

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného F. S. nie je dôvodná.

Prvostupňový súd postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď zistil, že nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania v posudzovanej trestnej veci.

Obžalovaný F. S. bol v pôvodnom konaní uznaný za vinného

v bode 1/

z trestného činu brania rukojemníka spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234a ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák.,

v bode 2/

- z trestného činu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 Tr. zák.,
- z trestného činu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 221 ods. 1 Tr. zák.,
- z trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 231 ods. 1 Tr. zák.,

v bode 3/

- z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.,
- z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 Tr. zák., ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák.

Za to bol obžalovaný F. S. odsúdený podľa § 234a ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na výkon trestu bol zaradený do tretej nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 72 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Tr. zák. mu bolo uložené ambulantné protialkoholické liečenie.

Z ustanovenia § 394 od. 1 Tr. por. vyplýva, že „**obnova konania**, ktorá sa skončila právoplatným rozsudkom, **sa povolí, len ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom testu.**

Základným predpokladom pre povolenie obnovy konania teda je zistenie, či po právoplatnom rozhodnutí vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por.

Len po tomto zistení možno uvažovať o ďalších podmienkach rozhodných pre povolenie obnovy v danom prípade vo výroku o treste.

V posudzovanej veci sa tak nestalo. Odsúdený F. S. v návrhu na obnovu konania neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli známe súdu v pôvodnom konaní, pri rozhodovaní o treste, preto správne rozhodol súd prvého stupňa, keď návrh odsúdeného zamietol podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Za toho stavu úvahy súdu prvého stupňa o tom, či uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť rokov) trestné je, alebo nie je likvidačný, nie sú priliehavé a sú nadbytočné.

Navyše, keď v konaní o obnove nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného F. S. ako nedôvodnú zamietol v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 4. júna 2014

JUDr. Emil B d ž o c h , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová